

поиска отъ Мюдюринъ сеймени да ме уловят и затворят. По какви причини незнамъ, но Мюдюринъ а по приятелски начин прати извѣстие и на мене и на по-влиятелнитѣ граждани за лошитѣ намѣренія на Владиката. Мене ме стигна яд и слѣдъ като се посѣвѣтувах и поразмислих малко и видѣхъ че в' Плѣвен нѣма още почва за борба с' Агапия, а, спорѣдъ както се извѣстих, такава по-благоприятна почва съществувало в' Враца, сѣдалището на Агапия, рѣшихъ се и скритомъ се отпавихъ за този градъ.

В' Враца стигнахъ непомнѣхъ срѣщу кой празникъ беше. На сутринъта отидохъ на черквата Възнесеніе и заварихъ че даскалица една, блиска приятелка на Агапия, четеше слово отъ Софронія. Неволно ми доде на умъ и азъ да излѣза прѣдъ Врачани с' слово в' Черква, и даскалицата щомъ искара, азъ се обадихъ и извикахъ: „Отче благослови“. Настанъ дълбоко мълчаніе. Священникъ а подаде глава задъ двѣритѣ, погледна и се дръпна. Вторий пѣтъ извикахъ „Отче благослови“, по голѣмо мълчаніе, попъ а пакъ си подаде главата и пакъ се дръпна. Чакъ на третий пѣтъ като попросихъ благословія, той благоволи да ми я даде и азъ почнахъ. Словото което казахъ бѣ върху сѣщій текстъ както и словото четено отъ даскалицата, но казано живо, то направи силно впечатление и обърна вниманіето на всички. Слѣдъ като го свършихъ азъ си отидохъ на близкій Куновъ Хан, безъ да чакамъ да пусне черква; но когато пусна черква, едва ли не всичкитѣ мъже ся отбиха на ханъ а да ме посѣтятъ. Азъ се запознахъ с' по-първитѣ хора и тѣ сами ми прѣдложиха да ме условятъ като се научиха че съмъ билъ даскалъ. На другий денъ азъ бѣхъ вече в' училището.

Щомъ Агапий се научава че азъ, вмѣсто за Търново, както умислено бѣхъ распрѣснѣлъ слухъ, съмъ заминалъ за Враца и тамъ съмъ се условилъ за учител, той се расписва писма до чорбаджийтѣ да ме изгонятъ; но като се извѣсти че писмата му малко дѣйствуватъ, той побърза самъ да доде за да свърши лично тая работа. Тогавъ се отвори жива борба между мене и него. В' тая борба гражданитѣ, които ненавиждаха Агапия, явно и открито зеха моя страна. Два пѣти Агапия ме забира и двата пѣти гражданитѣ успѣха да ме пуснатъ. По едно врѣме Агапий, като не виждаше друго що, зе единъ куфаръ и доде самъ в' училището и го заключи та си отиде.